

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/65/2022                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 2120205743                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.09.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martina Valentová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:2120205743.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobcu Bytového družstva so sídlom v Trnave, Trnava, Ludvika van Beethovena 26, IČO: 00 175 480, zastúpeného advokátskou spoločnosťou UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Mliekárenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11Csp/42/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2021 sp. zn. 23CoCsp/57/2021, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. júla 2021 č. k. 11Csp/42/2020-231 výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie po citovaní § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 3 písm. i), § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 53 od. 12, § 53a ods. 1 § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/ a b/, § 1 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 8b ods. 1, 3, § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len ZoVB) vecne dôvodil tým, že medzi stranami nebolo sporným, že žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome H. V. X-XX, F. uzavreli dňa 9. mája 2007 Zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000.000,- Sk za účelom obnovy bytového domu a odstránenia systémových porúch bytového domu. V konaní sa žalobca ako správca

bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná neoprávnene zvýšila od 1. júla 2011 úrokové rozpätie z 0,9 % p.a. na 2,50 % p.a.. Žalobca žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 21. júla 2018 do dňa podania žaloby (t. j. do 20. júla 2020), keď na obdobie do 20. júla 2018 (vrátane splátky zo dňa 20. júla 2018) sa vzťahoval rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 22C/78/2017-381 zo dňa 17. apríla 2019. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať sumu 385,66 eura ako rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby, a sumou, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle Prehľadu splátok úveru. Žalobca nárok odôvodnil tým, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 124/2020 a stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28. apríla 2016. Podľa prvoinštančného súdu sú uvedené súdne rozhodnutia na prejednávanej veci neaplikovateľné, keďže vychádzajú z iných skutkových okolností. Predovšetkým, v uvedených konaniach nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového fondu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcom; v uvedených konaniach bola posudzovaná zmluva o hypotekárnom úvere, t. j. iný typ úverového produktu, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia, a teda išlo o iný typ zmluvy ako v prejednávanej veci. Navyše, znenie bodov 4.6. z porovnávanej veci a 5.5. z veci prejednávanej ani nie je totožné, keďže je inak definovaná zmena miery rizika klienta. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie dojednaní zmlúv nie je možné automaticky prihladať na to, že ustanovenie bodu 4.6. Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/128/05 zo dňa 10. mája 2005 je neprijateľnou podmienkou a je neplatné, t. j. nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska (NBS), NBS sa v stanovisku (ktoré pre súd ani nie je záväzná) žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v prejednávanej veci neprišlo.

1.2. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, považoval ho za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario). Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správci a zároveň podnikateľovi zrejmy. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a tento pojem sa nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. „Rating klienta“ predstavuje interné hodnotenie banky a hovorí o schopnosti splácať dlhy, pričom konkrétne hodnotiace postupy sú súčasťou know-how banky alebo ratingovej agentúry a preto ich podrobnosti nebývajú zverejňované. Zároveň je potrebné brať do úvahy aj skutočnosť, že kontraktácia prebiehala medzi dvoma právnickými osobami - podnikateľmi, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité. Z uvedeného ustanovenia 5.5. je zrejmé, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania, ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval. Na určitosť zmluvného dojednania nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia. Sadzbu EURIBOR (predtým BRIBOR) neurčuje totiž žalovaná, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovej sadzby ako takej. Uvedené je zrejmé aj z bodu 12.1.1.1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že k zvýšeniu úrokovej sadzby dôjde práve zvýšením úrokového rozpätia. Súd poukazuje na to, že pri skúmaní platnosti a určitosť zmluvy je potrebné preferovať výklad v prospech jej platnosti, pričom

poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 640/2014, v zmysle ktorého „úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“.

1.3. Súd prvej inštancie tiež poukázal, že v prípade zmluvy o úvere nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca zároveň ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová. Opätovne zdôraznil, že otázku neprijateľnosti zmluvnej podmienky je predovšetkým potrebné posudzovať podľa ustanovenia účinného v čase, keď sa zmluva uzatvárala, pričom podľa znenia § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, pre vylúčenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky postačovalo, aby išlo predmet plnenia alebo cenu plnenia, čo v tu prejednávanej veci bolo splnené, bez ohľadu na individuálnosť dojednania (čo však bolo naplnené tiež). Odhliadnuc od všetkého ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa, keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokové rozpätie, a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Napokon za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 1. júna 2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ.

1.4. Podľa názoru prvoinštančného súdu oznámenie zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. zmluvy, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia. Zvýšenie úrokového rozpätia bolo žalobcovi oznámené. Žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenie, kedy mu malo byť oznámenie doručené, a prečo by to malo byť inokedy ako v období, ako je oznámenie datované (v júni 2011), t. j. ešte pred dňom zvýšenia úrokového rozpätia. Pokiaľ ide o námietku neurčitosti uvedeného oznámenia vznesenú žalobcom, nie je zrejmé, od absencie akých zákonných náležitostí žalobca neurčitosť oznámenia odvodzoval, keďže podľa zmluvy (bod 5.5. veta posledná) postačuje oznámenie samotnej zmeny bez stanovenia náležitostí oznámenia.

1.5. K dôvodnosti použitia bodu 5.5. zmluvy o úvere prvoinštančný súd odkázal na skutkové tvrdenie žalovanej vo vyjadrení k žalobe, a síce, že sa tak stalo v dôsledku zmeny ratingu klienta, pretože v rokoch 2008-2009 došlo k rozsiahlej ekonomickej kríze, v dôsledku ktorej sa celosvetovo sprísnilo posudzovanie rizikovej váhy klientov bankového sektora, keď zároveň s účinnosťou k 1. januáru 2009 došlo k zániku sadzby BRIBOR a jej nahradeniu sadzbou EURIBOR, ktorá v rokoch 2006-2011 výrazne znížila svoju hodnotu, čím sa stala pôvodná dohodnutá úroková sadzba, s ohľadom na určený rating klienta, neadekvátnou, pričom žalovaná v dôsledku porušenia povinností podľa bodu 10.1.4. zmluvy nemala k dispozícii všetky podklady na určenie výhodnejšieho ratingu klienta. Uvedené skutkové tvrdenie žalovanej žalobca nepoprel, a preto sa stalo nesporným. V prejednávanej veci došlo k zmene miery rizika klienta z dôvodu zmeny ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov, ktorý si banka a správca ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy. Zmenou úrokového rozpätia (ktoré je jednou dvoch zložiek revizibilnej úrokovej sadzby) došlo v konečnom dôsledku aj k zmene úrokovej sadzby ako takej. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 6,85 % p.a.. Bod 5.5. zmluvy pritom ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaná úrokové rozpätie zvýšila iba na hodnotu 2,50 % p.a., čo ani zďaleka nedosahuje úroveň možného zvýšenia dojednaného podľa bodu 12.1.1.1. zmluvy. Súd zároveň dodal, že nebolo preukázané, že by v čase zvýšenia úrokového rozpätia žalobca namietal neadekvátnosť zvýšenia. Navyše s poukazom na priemerné úrokové miery z úverov bánk zverejnené na internetovej stránke NBS, úročenie úveru po zvýšení úrokového rozpätia bolo

porovnateľné s priemerom, a teda zvýšenie bolo adekvátne.

1.6. Prvoinštančný súd napokon uzavrel, že vychádzajúc z uvedeného nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku a nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, pretože jej bolo plnené na základe platného zmluvného ustanovenia. Súd prvej inštancie preto žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. novembra 2021 sp. zn. 23CoCsp/57/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 zákona č. 150/2016 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2.1. Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne.

2.2. Ani namietanie záveru súdu prvej inštancie, že znenie bodu 5.5. zmluvy je určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario) nemohlo podľa dovolacieho súdu obstať, pretože skutočnosť, že pojmy, ktoré žalovaný uvádzal v danom ustanovení žalobca nepoznal neznamená, že iba z tohto dôvodu je dané dojednanie neurčité a z tohto dôvodu neplatné. Žalobca ako právnická osoba založená výlučne za účelom správy bytových domov je povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy (§ 8b ods. 2 písm. a) ZoVB. Preto sa možno dovolávať aj odbornej starostlivosti (a teda aj očakávať, že pokiaľ uzatváral Zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa X.X.XXXX, mal určité vedomosti a vedel čo podpisuje) a pokiaľ táto objektívna starostlivosť správcom dodržaná nebola, vytvára to zodpovednostný vzťah medzi ním a vlastními.

2.3. Odvolací súd nevidel dôvod neplatnosti sporného zmluvného dojednania ani pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ako bolo konštatované i súdom prvej inštancie, zmluva bola uzatváraná správcom vlastníkov bytom, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti, odvolací súd má za to, že zmluva bola dojednaná individuálne a ani výška zmeny úrokového rozpätia s ohľadom na okolnosti, za ktorých k nej banka pristúpila nebola v takej výške, ktorá by bola neprimeraná

2.4. Odvolací súd sa stotožnil so závermi prvoinštančného súdu o individuálne dojednanej zmluve ako aj o oznámení zvýšenia úrokového rozpätia žalobcovi. Argumentácia žalobcu stála na tom, že dojednanie bodu 5.5 zmluvy o úvere považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, neskôr že ide o neplatne dojednané ustanovenie pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Žalovaná vo svojich vyjadreniach uviedla, z akého dôvodu nie je možné považovať predmetné dojednanie bodu 5.5 za neprijateľnú zmluvnú podmienku, vyjadrila sa aj k jeho určitosti a zrozumiteľnosti a zdôvodnila tiež za akých okolností mohla pristúpiť k zmene úrokového rozpätia. Vo veci boli ako dôkaz zo strany žalovanej navrhnuté výsluchy svedkov Ing. D. L. a Ing. W. O., keď žalovaná zároveň doložila i zápisnice z pojednávania z konania vedeného Okresným súdom Trnava sp. zn. 11C/51/2017 zo dňa 4. februára 2020 a sp. zn. 11C/33/2017 zo dňa 9. júla 2020, kde zo strany svedka Ing. L. boli vysvetlené okolnosti, za ktorých sa zmluvy uzatvárali, a vyjadrila sa aj k pojmom a okolnostiam za ktorých mohla žalovaná pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a tým aj k zmene úrokovej sadzby, ktoré žalobca pred súdom prvej inštancie nevyvrátil.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby žalobcovi priznal náhradu trov konania.

3.1. Dovolateľ namietal, že napádaný rozsudok je nepreskúmateľný, vykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti, nie je v súlade s platnou právnou úpravou, popiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a neobsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu. Odvolací súd sa

nevysporiadal so zásadnou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, rozhodnutie je arbitrárne, vnútorne protirečivé a založené na extrémne nespravodlivom výklade zákona. Odvolací súd nevykonával právne posúdenie určítosti a zrozumiteľnosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy a v rozsudku iba poukázal na argumentáciu súdu prvej inštancie. Súd opomenuli vykonať právne posúdenie textu bodu 5.5. zmluvy a zaoberali sa okolnosťami odlišnými od jeho znenia, teda súdy nesprávne procesne postupovali, ak sa nezaoberali obsahom, právnym významom a výkladom textu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd tak postupovali v rozpore s platnou legislatívou [§ 37 ods. 1 OZ v spojení s § 54 ods. 1 písm. b) OZ, článok 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS] a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (C-92/11, C-26/13). Súd tiež nelogicky, nepresvedčivo, ale najmä nedostatočne odôvodnil, ako dospeli na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalovaná preukázala individuálne dojednanie zmluvy, pretože svedok Ing. O. sa ani raz nevyjadril konkrétne k spornej zmluve. Súd venoval veľa času kontraktáčnemu procesu medzi správcou a bankou, a proces dokazovania individuálneho dojednávania viedol nesprávne, zaujato, v prospech žalovanej, v rozpore s § 53 ods. 3 OZ. Vôbec sa nezaoberal tým, či spotrebiteľia mali možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami, a či mali možnosť ovplyvniť obsah zmluvných ustanovení. Aj napriek tomu, že žalovaná nikdy neprodukovala žiaden dôkaz, nenavrhol preukazovanie individuálneho dojednávania so spotrebiteľmi v zmysle § 53 ods. 3 OZ, súd zamietol žalobu z dôvodu „preukázania“ individuálneho dojednávania. Súd neprípustne a bez opory v Občianskom zákonníku preklenul nedostatok individuálneho dojednávania spotrebiteľmi cez priebeh „kontraktáčného procesu“ medzi zamestnancom banky a zástupcom správcu (prokuristom). Z ustanovení Občianskeho zákonníka je pritom evidentné, že individuálne dojednanie musí prebiehať medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a zároveň dodávateľ musí produkovať dôkazy o tom, že skutočne došlo k individuálnemu dojednaniu pri konkrétnej zmluve, ktorá je predmetom súdneho konania. Súd z vykonaného dokazovania vyabstrahoval skutkový stav ohľadom „individuálneho dojednávania“ a „oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia“ podľa bodu 5.5. takým spôsobom, že jeho závery nie sú v súlade s vykonaným dokazovaním, ale v príkrom rozpore so skutočnosťami, ktoré z dokazovania vyplynuli. Súd prvej inštancie v rozpore s § 53a ods. 1 OZ úplne odignoroval zákonný zákaz aplikácie a povinnosť zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom žalovanou v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Súd sa osobitne nezaoberal ani aplikáciou § 39 OZ, hoci mali. Oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia neobsahovalo žiaden dôvod, teda spotrebiteľia nemohli zistiť, či existoval aprobevaný dôvod zmeny úrokového rozpätia v zmysle zmenovej klauzuly v bode 5.5. zmluvy. Dovolateľ poukazoval i na to, že podľa súdu prvej inštancie oprávnenosť aplikácie zmenovej klauzuly preukázali výpovede svedka Ing. L. a odvolací súd k tejto otázke nezaujal žiaden právny záver a nezaoberal sa ani vyhodnotením správnosti postupu súdu prvej inštancie. Súd podľa dovolateľa vychádzal z nesprávneho predmetu konania, podali nesprávny výklad a aplikáciu pojmu „značná nerovnováha“ pri posudzovaní neprijateľnosti zmenovej klauzuly a aplikovali neúčinný právny predpis v čase uzatvorenia zmluvy.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca namietal závery súdov, že úrok z úveru predstavuje cenu plnenia, v dôsledku čoho neprichádzalo do úvahy posudzovanie bodu 5.5. zmluvy ako prípadne neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd nesprávne vyhodnotil, že zmluvné podmienky (vrátane bodu 5.5. zmluvy) boli individuálne dojednané. Podľa sa nemožno stotožniť ani so závermi súdov nižšej inštancie, že dôvody jednostrannej zmeny úrokovej sadzby v zmluvnom ustanovení bodu 5.5. boli dohodnuté zrozumiteľne a určito, prečo nebolo možné dojednanie v bode 5.5. posúdiť ako neprijateľné z pohľadu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Pokiaľ súdy dospeli k záverom, že ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby nielen v neprospech spotrebiteľa (teda sadzbu zvýšiť), ale aj v prospech spotrebiteľa (teda sadzbu znížiť), a teda nemôže spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán iba v neprospech spotrebiteľa, aj tieto považoval dovolateľ za nesprávne. Namietal, že v konaní prichádzala do úvahy aplikácia § 53a ods. 1 OZ. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca vymedzil otázkami: „Je možné individuálne dojsť v zmysle § 53 ods. 2 OZ zmluvné ustanovenia s inou osobou ako spotrebiteľom?“, „Sú podmienky uvedené v § 53 ods. 4 písm. a) až w) OZ spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ak sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak sú individuálne dojednané, považované za neprijateľné a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ, alebo sa na ne vzťahuje režim druhej vety § 53 ods. 1 OZ?; Aké sú výnimky aplikácie § 53a ods. 1 OZ na posudzované neprijateľné zmluvné

podmienky; patria medzi ne „iné skutkové okolnosti“, „netotožnosť“, prípadne iné zákonné výnimky?; Je možné značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka hodnotiť podľa súdom hypoteticky nastolenej otázky, že by dodávateľ mohol na základe takto formulovaného ustanovenia aj znížiť úrokovú sadzbu, pričom však nikdy k zníženiu nedošlo?“.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za dostatočne odôvodnené a vecne správne, odvolací súd sa podľa nej nedopustil odmietnutia spravodlivosti. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že odvolací súd žalobcom vymedzené otázky vôbec neriešil (čo mal potvrdiť aj samotný žalobca) a dovolací dôvod nebol špecifikovaný v súlade s § 432 ods. 2 CSP.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

7. Dovolanie aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho

vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z obsahu podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom vyplynulo namietanie nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, vady v dokazovaní, odignorovanie nižšími súdmi § 53a OZ, a 298 ods. 1 CSP, ako aj podanie nesprávneho výkladu aplikovaných zákonných ustanovení v znení neúčinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy.

16. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na

taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Dovolací súd pritom dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie obidvoch rozsudkov (konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu) zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia každého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia obidvoch súdov je koherentná a ich rozhodnutia konzistentné, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe súdy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

18. K tvrdeniu dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, dovolací súd upriamuje pozornosť na umožnenie odvolaciemu súdu procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). V týchto prípadoch potom stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie vecí, keď späťnosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstoja ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmto jeho úvahami. O takýto prípad išlo aj v danej veci, keď odvolací súd v súvislosti so spochybňovaním záveru, že zmluvné dojednanie obsiahnuté v bode 5.5. zmluvy o úvere je potrebné považovať za určité a zrozumiteľné dospel k záveru, že v čase podpisu zmluvy o termínovanom úvere bol predmet zmluvy dostatočne špecifikovaný tak, aby sa dal považovať za dostatočne určitý a preto považoval záver súdu prvej inštancie, ktorý prijal pri posúdení platnosti zmluvy o termínovanom úvere za správny a v plnej miere naň odkázal. Ako už bolo uvedené, treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich jednotu. Tým potom nemožno súhlasiť s argumentáciou dovolateľa, že súdy opomenuli vykonať právne posúdenie textu bodu 5.5. zmluvy, nakoľko z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie explicitne vyplýva, že súd vec právne posúdil o. i. aj podľa § 37 ods. 1 OZ. K námietke dovolateľa o absencii dôvodu zmeny v jednostrannom zvýšení úrokového rozpätia dovolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, že ani prípadné neoznámenie zvýšenia úrokového rozpätia by v okolnostiach prejednávaneho prípadu nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti jeho zvýšenia (k tomu pozri bod 49. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Rovnako to platí aj vo vzťahu k námietke podania nesprávneho výkladu a aplikácie pojmu „značná nerovnováha“ pri posudzovaní zmenovej klauzuly v zmysle § 53 ods. 3 písm. i) OZ (bod 47. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

19. Dovolací súd nepovažoval za opodstatnenú ani námietku, že sa súdy nižšej inštancie nevenovali



aplikácii § 39 OZ. Žalobca už v odvolaní namietal, že obsahom jeho procesnej obrany bolo poukazovanie na rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, k čomu dovolací súd považuje za potrebné doplniť, že obsahom procesnej obrany žalobcu boli (iba) tvrdenia ohľadom rozporu žalovanou vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súdy nižšej inštancie dospeli k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne neobohatila, preto považovali za nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku a vznesenou námietkou premlčania, s čím sa náležite vysporiadali. Žalobca v rámci procesnej obrany nežiadal aplikáciu § 39 OZ pri posudzovaní bodu 5.5. zmluvy o termínovanom úvere. Vo vzťahu k tvrdeniam dovolateľa, že súdy mali aplikovať § 39 OZ a ex offio prihliadať na (ním tvrdenú) absolútnu neplatnosť bodu 5.5. dovolací súd zdôrazňuje, že ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd i bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti, no zároveň pripomína tzv. preferenciu platnosti právnych úkonov a potrebu uprednostňovania takého výkladu právnych úkonov, ktorý neplatnosť právneho úkonu, resp. jeho časti nezakladá. Napokon, je potrebné mať na pamäti aj skutočnosť, že špeciálna právna úprava (v § 53 ods. 5 OZ) má prednosť pred všeobecnou (v § 39 OZ).

20. Námietka nezaoberania sa odvolacieho súdu s nesprávnosťou aplikácie predpisov Občianskeho zákonníka (ich neúčinnosťou) nemohla obstať predovšetkým z dôvodu, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

21. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalobca dovoláciu námietku „aplikácie neúčinných právnych predpisov v čase uzatvorenia zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa X. G. XXXX.“ neuplatnil v odvolacom konaní - hoci mu bola známa - v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť.

22. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

23. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

24. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (najmä body 46. až 53.) v spojení s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu dávajú spoľahlivý podklad pre záver, že súdy pri posudzovaní dôvodnosti žalobcami uplatneného nároku vychádzali zo správne určeného predmetu konania, posudzujúc otázku (ne)príjateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 5.5. zmluvy o termínovanom úvere. Nedôvodná je preto argumentácia dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho

súdu je zmätočný.

25. Dovolateľ vyvodzoval porušenie práva na spravodlivý proces aj zo skutočnosti, že odvolací súd opomenul § 53a OZ a v súlade s § 298 ods. 1 CSP nevyslovil, že zmluvná podmienka používaná žalovanou v spotrebiteľskej zmluve pod bodom 5.5. zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľná. K tomu dovolací súd odkazuje na závery z rozhodnutia v skutkovo totožnej veci sp. zn. 9Cdo/135/2022, od ktorých nie je dôvod sa odchýliť, preto ich plne preberá a cituje:

26. „V zmysle § 53a OZ ak súd právoplatne rozhodne o určitej zmluvnej podmienke uvedenej či už priamo v spotrebiteľskej zmluve, alebo v prílohe k zmluve, že je neplatná, nesmie ju dodávateľ viac používať ani vo vzťahu k iným spotrebiteľom a musí ju zo svojich zmlúv vypustiť. Rovnakú povinnosť má dodávateľ aj v prípade, ak súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia, náhrade škody alebo o primeranom finančnom zadosťučinení v dôsledku podmienky, ktorá bola neplatná. Takéto rozhodnutie súdu však vždy predpokladá najprv rozhodnúť o neplatnosti zmluvnej podmienky. Ustanovenie § 305 ods. 1 veta druhá CSP stanovuje povinnosť súdu v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, ak žaloba vyhoví, určiť vo výroku neprijateľnosť zmluvnej podmienky a znenie tejto zmluvnej podmienky výslovne uviesť alebo vo výroku určiť, že obchodná praktika je nekalá; inak súd žalobu zamietne. V zmysle ods. 3 citovaného ustanovenia ak súd určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky alebo určí, že obchodná praktika je nekalá, zakáže žalovanému používať túto zmluvnú podmienku alebo zmluvnú podmienku s rovnakým významom vo všetkých spotrebiteľských zmluvách alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou alebo žalovanému zakáže používať nekalú obchodnú praktiku. Podľa § 306 CSP je výrok právoplatného rozsudku podľa § 305 záväzný pre každého. Podľa dovolateľa boli sudy povinné ex offio skúmať, či voči žalobcom ako spotrebiteľom nebolo uplatňované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, pričom mali prihliadnuť aj na skutočnosť, že Okresný súd Piešťany rozsudkom z 13. augusta 2020 č. k. 14C/21/2017-500 (ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020) vyslovil v skutkovo a obsahovo totožnej veci neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 5.5 zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo XX. N. XXXX. Vo vzťahu k dovolacej argumentácii žalobcu 1/ ustanoveniami § 305 a § 306 CSP dovolací súd poukazuje na systematické zaradenie uvedenej právnej úpravy v druhej hlave tretej časti Civilného sporového poriadku upravujúcej konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, ktoré je konaním mimo konkrétneho konania (porovnaj označenie ako konanie o abstraktnej kontrole), teda mimo rámca sporu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Pripomenúť treba, že abstraktná kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok prebieha na podnet špecificky legitimovaných subjektov (§ 302 CSP) a so špecifickými účinkami tohto rozsudku (záväznosť pre každého). Dovolací súd na podklade vyššie uvedeného konštatuje, rozsudok Okresného súdu Piešťany z 13. augusta 2020 č. k. 14C/21/2017-500 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 nebol prijatý v spore o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Subjektívne záväzné právne závery vyjadrené v rozsudku Okresného súdu Piešťany z 13. augusta 2020 č. k. 14C/21/2017-500 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 navyše predstavujú jediný (dovolaciemu súdu známy) prípad, kedy sudy v skutkovo a právne obdobnej veci určili, že ustanovenie bodu 5.5 zmluvy o termínovanom úvere v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného Bankou, alebo zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou Bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi“, je neprijateľnou podmienkou a je neplatná. Napriek subjektívnej záväznosti rozsudku v spotrebiteľskom spore (§ 228 ods. 1 CSP), z princípu právnej istoty vyjadreného v článku 2 CSP vyplýva požiadavka, aby sudy v obdobných veciach rozhodovali v zásade obdobne. V tejto súvislosti ale netreba opomínať ods. 3 citovaného ustanovenia CSP, v zmysle ktorého ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. V prejednávanej veci, aj keď sudy nižšej inštancie dospeli k záveru, že ust. bodu 5.5. zmluvy o úvere nemá

povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dávajú spoľahlivý podklad pre súdmi prijaté závery. Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že dovolateľ existenciou rozhodnutí (pozri bod 31. odôvodnenia tohto uznesenia vyššie) argumentuje prvýkrát až v dovolaní. V dovolaní pritom nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP). Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu (k tomu pozri napr. aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/144/2021, sp. zn. 9Cdo/140/2022). Pokiaľ ide o argumentáciu o aplikácii § 53a OZ, dovolací súd uvádza, že zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53a OZ je upravený v hmotnoprávnom predpise (Občianskom zákonníku), a to napriek tomu, že uvedené zákonné ustanovenie má charakter procesnoprávnej normy (normujúcej procesné účinky súdneho rozhodnutia). Účinky súdneho rozhodnutia, rozhodnutie vydané v spotrebiteľskom spore nevynímajúc, však upravuje CSP, a to v ust. § 228, v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Skutočnosť, či určitá zmluvná podmienka v individuálnom spotrebiteľskom spore je neplatná z dôvodu neprijateľnosti, musí súd posudzovať v každom konkrétnom prípade s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Znenie § 53a OZ sa tak istým spôsobom dostáva do nesúladu s § 228 CSP. Ustanovenie § 53a bolo do Občianskeho zákonníka doplnené zákonom č. 575/2009 Z. z. účinným od 1. marca 2010. Podľa prechodného ustanovenia § 879I sa ustanoveniami tohto zákona spravujú právne vzťahy vzniknuté do 28. februára 2010; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich uplatnené pred 1. marcom 2010 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť 1. júla 2016. Podľa § 1 CSP Civilný sporový poriadok upravuje postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Podľa § 2 CSP sa podľa tohto zákona postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak. Dovolací súd na podklade vyššie uvedeného uzatvára, že adekvátnym a účinným prostriedkom prevencie vo vzťahu k používaniu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách je konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (§ 301 a nasl. CSP), na ktoré sú kauzálne príslušné vybrané krajské sudy, je pri nich zabezpečená publicita vydaných rozhodnutí a tieto sú navyše záväzné erga omnes. Pri subjektívne záväzných rozhodnutiach vydaných v individuálnych spotrebiteľských sporoch chýba práve aspekt publicity súdnych rozhodnutí. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že aj ust. § 53a OZ je potrebné vzťahovať len na prípady, v ktorých bola neprijateľnosť zmluvnej podmienky určená v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, a to najmä s ohľadom na vzájomný vzťah § 53a OZ a § 298 v spojení s § 228 CSP, a to o. i. aj vo svetle zásady lex posterior derogat legi priori (k tomu pozri aj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1038). Možnosť súdu vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky aj v individuálnom prípade a s účinkami inter partes zostáva v režime spotrebiteľského sporu zachovaná prostredníctvom § 298 CSP. K námietke dovolateľa, že sudy nižších inštancií uvedené ustanovenie zákona neaplikovali, dovolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že sudy v posudzovanom prípade dospeli k záveru, že zmluvná podmienka obsiahnutá v bode 5.5. zmluvy o termínovanom úvere je individuálne dojednaná, a teda o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde, preto ani nemohli postupovať v zmysle § 298 CSP a neprijateľnosť predmetnej zmluvnej podmienky nevyslovili, s čím sa v odôvodnení svojich rozhodnutí aj náležite vysporiadali (pozri bod 61. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Dovolací súd na okraj dodáva, že § 298 CSP dáva súdom možnosť, nie však povinnosť (por. „súd môže“). Nepodstatná je preto dovolacia argumentácia žalobcu 1/, že sudy mali postupovať podľa §§ 305 a 306 CSP resp. § 298 CSP.“

27. Dovolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a

predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. 251/03). Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona teda treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení vymykajúci sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, ktoré zároveň znamená porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

28. Z ďalšieho obsahu dovolania vyplýva, už len argumentácia dovolateľa týkajúca sa zistenia skutkových okolností prípadu, vyhodnotenia dôkazov a ich (ne)vykonanie. Dovolací súd k tomu uvádza, že konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci nevykazuje vady svojvôle alebo neudržateľnosti skutkových a právnych záverov, resp. že by tieto boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, ktoré dôkazy odvolací súd vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

29. Žalobca prípustnosť dovolania podľa tohto dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. f) CSP) čiastočne vyvodzuje aj z právnych záverov, na ktorých nižšie súdy založili svoje rozhodnutie. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (R 24/2017 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

30. So zreteľom na uvádzané dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

31. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

32. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

33. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

33.1. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

33.2. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje

prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

33.3. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a) až c) § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

35. V prejednávanej veci dovolateľ naformuloval štyri otázky (pozri bod 3.2.), ktoré by ale mohli mať znaky relevantnej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP za predpokladu, ak by výsledok ich riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jedine a výlučne tie dôvody, pre ktoré nebolo odvolaniu žalobcu vyhovené, a pre ktoré bolo potvrdené ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Pokiaľ sa ale odvolací súd riešením týchto otázok vôbec nezaoberal, na čo paradoxne v dovolaní poukázal samotný žalobca (pozri bod 3.6 dovolania) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na odlišných dôvodoch, dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) nie len že nie je dôvodné, ale nie je ani prípustné.

36. V preskúmvanej veci preto nemožno prijať iný záver, ako ten, že dovolateľ uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, keď nenastolil, neformuloval, nepomenoval právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ale naopak pomenoval a vymedzil otázku, ktorými sa podľa jeho názoru odvolací súd nezaoberal, hoci sa nimi zaoberať mal.

37. Vo vzťahu k dovolateľom všeobecne namietanému nedostatku individuálneho dojednaní zmluvnej podmienky dovolací súd konštatuje, že spotrebitelia mali možnosť ovplyvniť jej obsah, a to práve prostredníctvom správcu, ktorý jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome zastupoval. Na posúdenie individuálneho dojednaní zmluvnej podmienky nemá vplyv to, či sa jednotliví vlastníci mali v priebehu kontraktčného procesu možnosť oboznámiť so znením jednotlivých zmluvných dojednaní resp. ovplyvniť kontraktčný proces, pretože konanie správcu, ktorý vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome zastupuje, je konaním na ich účet. Vo vzťahu k výsledku konania v prejednávanej veci je preto bez právneho významu, že kontraktčného procesu s bankou sa zúčastňoval namiesto jednotlivých vlastníkov iba správca ako ich zástupca, pretože to nemá vplyv na možnosť posudzovania zmluvných podmienok ako individuálne dojednaných.

38. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

39. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum, a preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

40. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.